

DIARI DE SESSIONS DEL
PLE
DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

III legislatura

Any 1992

Núm. 20

Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera

Sessió celebrada dia 13 de febrer del 1992, a les 16'30 hores.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PUNT ÚNIC.-

DEBAT DE PRESA EN CONSIDERACIÓ de la proposta presentada per la Comissió Tècnica Interinsular de modificació de l'article 2 de la Llei 9/1990, d'atribució de competències als consells insulars en matèria d'urbanisme i habitabilitat, RGE núm 243/92. A tramitar com a Proposició de Llei.

PUNT ÚNIC.- DEBAT DE PRESA EN CONSIDERACIÓ.

EL SR.. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, bones tardes.

Comença la Sessió d'avui que té com a punt únic a l'ordre del dia el debat de presa en consideració de la proposta presentada per la Comissió Tècnica Interinsular de modificació de l'article segon de la Llei 9/1990 d'atribució de competències als consells insulars en matèria d'urbanisme i habitabilitat, que es tramita com a Proposició de Llei.

No havent-se presentat per part del Govern de la Comunitat cap criteri del qual s'hagi de fer lectura en aquest Ple, passam en conseqüència a les intervencions dels grups parlamentaris que vulguin fer ús de la paraula en torn a favor o en contra.

Grups que volen intervenir en torn a favor o en contra?

Pel Grup Parlamentari MIXT té la paraula en primer lloc el Diputat SR.. Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. L'article 9.2 de la Llei de consells insulars diu que una llei d'atribució de competències als consells ha de preveure que es faci simultàniament aquesta transferència sense perjudici de la no acceptació que puguin exercitar-ne tots o qualssevol dels consells insulars. El punt següent, o sigui, el punt 9.2 de la Llei de consells insulars, repeteix, diu que la no acceptació per part dels consells insulars de l'assumpció de competències haurà d'aprovar-se en plenari per majoria absoluta i en un termini màxim d'un mes des de la seva remissió, i escoltin bé Sres. i Srs. Diputats, per la seva Comissió Tècnica Interinsular.

Estam davant, per tant, d'una tramitació d'una llei d'atribucions de competències, en aquest cas modificació, que ha anat a la Comissió Tècnica Interinsular, que la comissió tècnica interinsular ha enviat a aquest Parlament perquè es té molta pressa, que s'ha de tramitar per urgència, però s'ha deixat un tràmit; un tràmit que no aconsegueix, o sigui que va en contra del que diu expressament la Llei de consells insulars, i és que, en la meua opinió, la proposició de llei preparada per la Comissió Tècnica Interinsular, abans d'entrar en aquest plenari ha d'anar als tres consells insulars perquè durant un mes puguin fer un informe al respecte de la seva atribució, si ho volen o no ho volen.

Per consegüent, ja tenim un primer problema en aquesta proposició de llei que la característica que té és que és una proposició de llei que va amb coet. Però resulta que s'han deixat una part molt important del coet en terra.

La segona cosa que voldria dir, és que l'article 105 de la Constitució diu "la llei regularà, entre altres coses, el procediment a través del qual han de fer-se els actes administratius amb garantia, quan sigui procedent, de l'audiència a l'interessat". Jo entenc, modestament, naturalment, que quan es regula un procediment administratiu sigui el que sigui, aquest procediment ha de venir regulat per llei, igualment

que quan es posa un impost també hi ha el corresponent article de la Constitució, tot el que són quanties de doblers que han de venir donades per llei, el procediment administratiu dels recursos ha d'estar dins una llei i no ha d'estar dins un reglament que emana d'un ple d'un consell insular.

Això és opinable, però jo entenc que és una cosa que alegrement ens botam de moment, i ens trobarem amb la cosa curiosa que si els administrats volen fer un recurs, bé, ja sé que hi ha l'obligació que davall els acords de la comissió insular d'urbanisme ha de dir: "Vostè té 15 dies per posar un recurs", però aquest administrat, que per posar un recurs no té obligació d'anar a cap advocat, sinó que el pot posar ell tot sol, resulta que ha de saber si té una casa a Menorca o la té a Mallorca i ha de recórrer el pla de Ferreries o a de recórrer el pla d'Alcúdia, segurament com que a Menorca el faran d'una manera i a Mallorca el faran de l'altra, a Menorca haurà de fer un recurs d'alçada i a Mallorca haurà de fer un recurs de reposició. Tot un galimaties, Sres. i Srs. Diputats, tot un galimaties.

Però és que encara hi ha més coses. Els consells insulars tenen unes competències derivades de la seva condició d'òrgan d'administració local per poder tramitar plans; així, si anam a l'article 40 de la Llei del Sòl, que no està derogat, evidentment, sinó que es manté, diu que quan s'ha de fer un pla que abasti més d'un municipi, i veig que el Sr. Cladera no és aquí, però que amb la seva proposta d'ordenació de l'oferta turística ho recomana, que totes les zones que agafen diversos municipis es facin de manera coordinada, si s'ha de fer un pla que abasta més d'un municipi la tramitació d'aquest pla correspon al consell insular corresponent. L'aprovació inicial, en aquest cas, seria del ple del consell insular, l'aprovació provisional seria del ple del consell insular i l'aprovació definitiva seria d'un organisme que emana del president del consell insular, perquè el reglament que tenim, almenys a Mallorca, és que el president és el *factotum* que diu qui són els que van a la comissió insular d'urbanisme. O sigui, que l'aprovació inicial i l'aprovació provisional, el ple, tots, 24 consellers i diputats d'aquest Parlament també, amb la seva condició de consellers; tots hem d'aprovar inicialment, tots hem d'aprovar provisionalment en aquest cas; definitivament, el president i els seus amics polítics que formen part de la comissió.

Això és molt poc seriós; això és, m'han de permetre que digui una paraula una miqueta forta, però això és una solució "bananera". I no només a l'article 40; a l'article 47 de la Llei del Sòl també llegiré la facultat que hi ha: "el ministre de l'habitatge abans, després el govern, i ara el consell insular corresponent, té facultats, per quan un municipi no vulgui revisar o formar el seu pla, de fer-ho directament quan s'acompleixin unes determinades condicions". Si ho fa el consell insular, és que ho ha de fer tot la comissió insular d'urbanisme? Ho ha de fer el consell? Com s'ha de fer tot això?

Si anam a l'article 51 -suspensions de planejament-, no en parlem! Eren del Consell de Ministres. I ara, amb aquesta solució desafortunada, resulta que la comissió insular d'urbanisme pot suspendre tots els plans de les Illes Balears. A mi em pareix que estam, Sres. i Srs. Diputats, amb una llei que de moment no entenem per què hem d'arribar a aquestes solucions.

També n'hi ha més: hi ha l'article 70.3 que diu que per raons d'urgència, en aquest cas el Consell Insular de Mallorca i si

s'aprova aquest reglament serà la comissió insular d'urbanisme, pot aprovar normes subsidiàries sense informació pública per un organisme que es reuneix a porta tancada. També ho ha de fer la comissió insular d'urbanisme, això? I l'article 91, i només estic exposant alguns casos, Sres. i Srs. Diputats, perquè hi ha moltes més competències que no són de l'antiga Comissió Provincial d'Urbanisme; per exemple, si un ajuntament com per exemple Vilafranca, que té el terme de Sant Joan que ja arriba dins el casc, que necessita expropiar terrenys dins la part de Sant Joan, abans hi havia el Ministeri de la Governació en aquell temps, avui, després de totes les transferències el consell insular, que pot habilitar que es pugui fer això. Bé, també ho ha de fer la comissió insular. He tret 5 exemples, a dins el decret de transferències d'urbanisme n'hi ha 25, per demostrar a les Sres. i Srs. Diputats que hi ha moltes competències d'urbanisme que antigament no les exercitava la comissió provincial d'urbanisme.

Bé, per què arribam a tot això? Què hi ha darrera tot això? Per què aquest interès en que no es puguin adaptar a la sentència del Tribunal Superior de Justícia els reglaments i mantenir la llei així com està? Què hi ha? Què es pretén? Es pretén que la llei de camps de golf que té un informe a l'article 2 que diu que tots abans de donar l'interès social, el ple del consell insular ha de dir si li pareix bé o li pareix malament? Hem de suprimir aquest informe? Hem de dur tots els temes dels camps de golf dins una caixa negra? Pot ser una raó. És que es vol que no participi l'oposició en tot el que són competències d'urbanisme, que abans participaven en els informes i ara no participen en res? És que es vol fer un pols al Tribunal de Justícia, de dir "no, com que una sentència és contrària al que hem fet fins ara, contra el que ha fet fins ara la majoria, ara nosaltres hem de fer una llei per demostrar que els guanyam"? És això? O també és perquè es té por a que els consells insulars no vegin els recursos d'alçada i de reposició contra els acords de les comissions insulars d'urbanisme? O perquè es té por que les modificacions i les revisions del Pla General de Palma no les vegi el ple del consell insular perquè aquest ple és obert? Què hi ha darrera de tot això? Jo m'ho demano.

Com és que es fa aquest tall entre el ple del consell insular i les matèries d'urbanisme? Quina naturalesa té aquest tall? És que es tracta d'un Corte Inglés? És que es tracta de que la modificació del Pla General de Palma s'hagi de fer en secret, no es pugui anar al ple del Consell Insular de Mallorca perquè és un tema conflictiu i ha d'anar a la comissió insular d'urbanisme i després, quan es posi un recurs, no es pugui veure aquest recurs en el ple? És que estam fent una llei per al Corte Inglés? Fins aquí hem arribat! A mi em pareix molt bé, Sres. i Srs. Diputats que facem lleis, que les facem ben fetes. El que passa és que aquesta llei, que jo diria que és desafortunada perquè es conculca a la Llei de consells insulars, molt possiblement vagi en contra de l'article 105 de la Constitució, això ho ha de dir el Tribunal Constitucional, naturalment.

S'arriba a uns absurds legals molt grossos. I per què tot això? Vostès mateixos sabran per què ho fan.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari MIXT té la paraula també en segon lloc el Diputat Sr. Vidal i Juan.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Com a portaveu, a més del Grup MIXT, de l'única força política autòctona de les Pitiüses representada en aquest Parlament, i curiosament de l'única que fou exclosa de la Comissió Tècnica Interinsular a l'hora de nomenar els representants del Consell Insular d'Eivissa i Formentera en el si de la mateixa comissió, he de fer constar el meu rebuig a aquesta proposició de llei que, indiscutiblement, suposa ja d'entrada una greu regressió en l'assumpció de competències per part dels consells insulars a través dels seus plens, dels que sí formo part perquè només el poble, allà, ens pot posar o llevar.

Ens arriba aquesta proposta, paradòmicament, des d'un organisme, la Comissió Tècnica Interinsular, que precisament es va crear per fer possible l'atribució de competències en els màxims ens polítics administratius insulars. Bastaria aquesta contradicció per fer rebutjable la proposició de llei que ens ocupa i també, per què no dir-ho?, ens preocupa.

Però, per si no n'hi hagués prou amb aquest greu error polític que hem denunciat, la gran quantitat de faltes tècniques, no només els que ha dit el meu company de grup, sinó que jo encara n'he vistes més i no em repetiré amb ell, la gran quantitat de faltes tècniques que conté la converteixen en una proposta per a transformar una llei, la 9/1990, que pot tenir algun article no suficientment aclaridor, com diu l'exposició de motius d'aquesta proposta de reforma que avui ens congrega aquí, però que almenys és una eina legal per a cuidar de l'urbanisme i no una llei il·legal, i perdonin el joc de paraules, com passarà si s'aprova la modificació que es pretén.

I això no són paraules buides perquè les raonaré. I que consti que m'he assessorat degudament. A mi m'hagués agradat que també ho hagués fet la Comissió Tècnica Interinsular abans de presentar aquesta proposició de llei.

En primer lloc, no és aventurat afirmar que en pretendre que el Govern balear atribueixi directament a un organisme dependent dels propis consells insulars unes competències en matèries que només es poden transferir a les esmentades institucions com a tals, pot ser inconstitucional. Com es poden atribuir competències polítiques a un òrgan purament administratiu com és la comissió insular d'urbanisme, els membres de la qual són designats i no elegits?

També, pel mateix raonament, es pot demostrar que tal com quedaria l'article segon de la Llei 9/1990 es conculca l'Estatut, que en el seu article 39 diu clarament que els consells insulars, a més de les competències que els corresponguin com a corporacions locals, no repetiré el que ha dit el meu company de grup però sí posaré èmfasi en això que diu l'article 39 del nostre Estatut: "Tendran la facultat d'assumir dins el seu àmbit territorial la funció executiva i la gestió en la mesura en què la comunitat autònoma assumirà competències sobre aquestes, d'acord amb aquest Estatut a les matèries següents ...", i en el punt 8 diu clarament: "ordenació del territori, urbanisme i habitatge; medi ambient i ecologia", en els consells insulars; no, torn repetir, a un organisme administratiu dels consells insulars.

A més a més, en la redacció que es proposa pel repetit article segon, es comet un terrible error jurídic. Sí, Srs. Diputats, un

terrible error jurídic, quan es diu textualment que "la composició i organització de les comissions insulars d'urbanisme es determinaran reglamentàriament per cada un dels consells insulars i especialment la dependència jeràrquica o no d'aquells plens i, que en el primer cas, els acords de les comissions insulars d'urbanisme, no posaran fi a la via administrativa i podran ser recorreguts en alçada davant del ple, mentre que en el segon supòsit, els acords de les comissions insulars d'urbanisme esgotaran la via administrativa procedint contra ... " Ja tenim una llei que no respecta com toca el que no es pot obviar, que és un principi d'unitat legislativa, i amb una qüestió tan important com és la de causar estat. Això els juristes ho entenen perfectament, causar estat, i precisament amb una cosa tan important com és recórrer per una banda, com diu aquí: "en el primer cas els acords de les comissions insulars d'urbanisme no posaran fi a la via administrativa; podran ser recorreguts en alçada davant el ple, mentre que en el segon supòsit podran ser recorreguts, els acords de les comissions insulars d'urbanisme esgotaran la via administrativa".

Senyors, això, crec jo i torn a repetir, jo aquí parlo però darrera jo tenc un assessorament jurídic que lamentablement veig que la Comissió Tècnica Interinsular, tècnica interinsular, pel que es veu, no l'ha demanada. Perquè fins i tot, i em permetin la llatinada, *mutatis mutandi* caldria dir el mateix respecte al procediment per a determinar la composició de les comissions quan ens diu que: "es determinaran reglamentàriament per cada un dels consells insulars la composició i organització"; perquè és indubtable que segons el color polític que predomini en el ple en un determinat moment serà la composició de la comissió insular d'urbanisme. I això és, ni més ni manco, utilitzar un camí, en castellà *torticero*, en català no sé com es diu, i irregular valent-se d'un criteri polític lògicament canviable per a decidir la composició de la comissió.

Resumint, perquè crec que n'hi ha prou, la mal anomenada Comissió Tècnica Interinsular, i dic mal anomenada perquè de tècnica en té molt poc, i això és un error que vàrem cometre tots, perquè jo crec que dins la Comissió Tècnica Interinsular que té aquest nom hi hauria de haver vertaderament una representació tècnica com a tal, deia que la Comissió Tècnica Interinsular ens ha mostrat el llautó, el seu llautó polític, que no tècnic, és clar. I es pretén convertir, amb aquesta modificació a l'article 2n de la Llei 9/1990 d'atribució de competències als consells insulars en matèria d'urbanisme i habitabilitat, en una autèntica caricatura de llei, a la qual nosaltres, òbviament, no li donarem suport.

Un mínim de sentit poc comú, però que es diu comú, de seny polític, hauria d'imperar avui aquí i aquesta cambra hauria de decidir tornar a la Comissió Tècnica Interinsular, aquesta proposta que ens ha enviat per ser debatuda o presa en consideració, no per aprovar-la, com s'està dient per aquí, per prendre-la en consideració. Utilitzar les majories absolutes per a governar i legislar adientment és legítim i democràticament més que acceptable; el que no es pot fer, -o per no dir impecable-, el que no es pot fer és valer-se del llautó polític, clar, de la majoria perquè aquest Parlament promulgui, després dels tràmits corresponents, una llei basada més bé en el material que s'utilitza per fer el que es diuen els embuts, o sigui, per fer i per consagrar amb aquesta presa en consideració i els tràmits que li seguiran, l'únic que pot venir o esdevenir després de tot el que hem dit: una llei de l'embut. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies Sr. Vidal: Pel Grup Parlamentari PSM i ENTESA DE L'ESQUERRA DE MENORCA té la paraula el Diputat Sr. López i Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ I CASASNOVAS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. El canonge Bruno Morey, el darrer dels canonges segons el llibre redactat per Miquel Segura, conta en les seves memòries que el governador Plácido Álvarez Bulla un dia el va enviar a demanar: "Bruno, he pensat nomenar-te batle de Palma; ja ho tenc tot arreglat. Si no acceptes l'oferiment et jugues la meva amistat, Bruno". El senyor Morey, Bru, no va ser batle de Palma, però conta tanmateix que el governador el cridava perquè li cercàs batle a Deià i a Valldemossa. Així, aquest notable canonge que s'autodefineix com a liberal profundament democràtic i progressista, va intervenir en el nomenament d'alguns, de tres, batles dels temps franquistes. Eren altres temps; però, són realment temps passats? Què en queda d'aquelles formes, d'aquells hàbits de la dictadura? Què en queda del vell caciquisme que tan bé ha estudiat la professora Isabel Peñarrubia i Marquès, "Els partits polítics davant el caciquisme i la qüestió nacional", presentat per cert fa pocs dies en el Consell Insular de Mallorca?

Va ser precisament el Consell Insular de Mallorca, va ser la majoria del Partit Popular-Unió Mallorquina que governa en aquesta institució que dia 24 d'octubre del 1990 va prendre l'acord d'aprovar un reglament d'organització i funcionament de la comissió insular d'urbanisme en uns termes que podríem qualificar d'absolutistes. Absolutisme no tant per la majoria absoluta que actuava, sinó també per l'esperit que informà aquell acord. Primer, es desbordaven les competències que la Llei 9/1990 d'atribució als consells insulars de la matèria d'urbanisme dóna a la comissió insular d'urbanisme. És a dir, s'atribuïa a una comissió que no és cap òrgan col·legiat competent del consell, no és cap organisme administratiu, competències que la llei reserva al ple del consell insular.

En segon lloc, la composició de la comissió insular d'urbanisme pràcticament monocolor, formada a mode i manera de la voluntat presidencial, obviava la representació proporcional del tots els grups polítics presents en el consell i burlava el pluralisme polític reconegut com a valor constitucional, així com estafava l'encomana que la Constitució fa als poders públics de promoure la participació dels ciutadans en la vida política i els drets reconeguts en l'article 23 de la Constitució.

En tercer lloc, amb la redacció de l'article 1r. del reglament, de cop es conculcaven competències del consell insular com a òrgan també d'administració local i, a la vegada, també es furtaven al ple competències que, havent estat delegades el mes d'agost del 1982 pel Consell General Interinsular, havien d'haver estat respectades perquè així ho manava la disposició transitòria novena de l'Estatut d'Autonomia. I si la Llei d'Atribució de Competències donava per acabades aquelles delegacions, com a mínim aquelles delegacions havien de poder ésser exercides amb la mateixa equitat amb què ho eren abans.

En quart lloc, l'article 1r. del desgraciat reglament de referència, es carregava de cop la voluntat i la lletra de la Llei 9/1990,

inequívoca en el seu article 2n. paràgraf 1r. L'article que diu que les competències que abans s'exercien per la comissió provincial d'urbanisme, des de llavors s'exercirien per la comissió insular d'urbanisme en l'àmbit del respectiu territori, però només aquelles competències, o sigui que la resta de competències haurien de ser exercides pel ple del consell i, en segon lloc, que l'article 16 de la Llei de consells insulars estableix, sense cap més precisió, que els actes i acords del consell en matèria atribuïda com a pròpia, esgoten la via administrativa i per tant s'han d'entendre aquests acords circumscrits al plenari, de forma que els de la comissió han de ser susceptibles de recurs d'alçada davant aquell.

Aquest estil, aquestes formes també es varen seguir a Eivissa; ves per on, en aquests fets tampoc no va valer la diferenciació del fet específic. El color polític va tenyir per igual els reglaments de Mallorca i d'Eivissa; no així en el de Menorca, on el consens de totes les forces polítiques d'un consell presidit per Tirs Pons i degudament assessorat, va permetre aprovar un reglament de la Comissió Insular d'Urbanisme de Menorca que va merèixer el vist-i-plau i el reconeixement de més d'un jurista.

En canvi, aquí, els meus companys, els consellers del Partit Socialista de Mallorca, acudien al contenciós administratiu en defensa d'un dret que enteníem conculcats i el Tribunal Superior de Justícia dictava sentència, la número 322, dia 13 de juliol del 1991, que estimava parcialment el recurs i declarava no ésser conforme a dret i anul·lava per tant l'article II. del Reglament d'organització i funcionament del Consell Insular de Mallorca. Similar sentència era dictada en el cas d'Eivissa i Formentera.

Davant aquestes sentències, què hauria estat allò més raonable des del punt de vista d'una gestió honesta, ràpida, democràtica, eficient? Canviar el reglament. Dues o tres setmanes de tràmit. Però no. Algú, com d'amagat, després d'un temps, va promoure dins la Comissió Tècnica Interinsular la proposició de llei de modificació que avui analitzam en aquest plenari. Açò després d'un llarg període d'inoperativitat de les comissions insulars de Mallorca i d'Eivissa, que en el cas d'Eivissa precisament just ara, avui, hem tengut notícia que s'acaba de rompre.

Què es proposa ara? Donar caràcter de llei a allò que era un redactat defectuós del reglament. Davall la modificació que avui debatem s'amaga, i cal dir-ho clar i net, l'intent d'esquivar la sentència judicial de juliol del 1991, d'evitar els sans i saludables controls democràtics sobre els fets i les decisions urbanístiques que són, i sempre han estat en aquestes illes nostres, decisions de gran transcendència política i, sobretot, de gran transcendència econòmica, sigui dit en el sentit més ampli.

Durant el passat debat sobre l'estat de l'autonomia, el president Cañellas interpretava de la meua intervenció que Mallorca era qualque cosa així com un cau de lladres, estafadors, contrabandistes, ... Jo li replicava, i ho record perquè algú ho va malèvolament tergiversar, que si, que a les nostres illes hi havia hagut històricament i hi havia, potser encara, contrabandistes, corsaris, especuladors, però que la immensa majoria del poble era gent senzilla, feïnera, honesta i honrada. Ho record, perquè els darrers esdeveniment o escàndols polítics relatius a coses que estan dins l'ànim de tots, la majoria d'elles lligades a especulacions urbanístiques, han donat la talla de l'incert

d'aquests mots que varem intercanviar el Sr. Cañellas i jo el passat dia 6 de novembre.

Senyors del govern, ho diu el Tribunal Superior de Justícia, no es poden dur d'amagat els temes urbanístics. Què pretén el qui pretén fer aquesta modificació? Al·lèrgia al debat, a la publicitat? Obsessió d'evitar els plens dels consells perquè coneguim, debatin i resolguin en matèria urbanística? Potser amagar a l'opinió pública tots els interessos que es mouen darrera les decisions urbanístiques en temes tan importants? Declaracions d'interès social, cal dir els expedients que hi ha i quin tipus d'interès social hi ha damunt la taula? Pistes de tennis, fàbriques, plantes embotelladores, magatzems, hotels de quatre estrelles, quioscs, bugaderies, ... Tot açò, vostès ho saben perfectament, no caldrà que els ho recordi.

Però si anam a filar més prim, hem de dir ben clar també que, entrant en un terreny jurídic, hi ha tantes coses que aquí dos portaveus ja han posat de manifest, que bé convendria que la Comissió Tècnica Interinsular, abans d'haver duit a aquest plenari aquesta proposició de llei, hagués comptat també amb dictàmens jurídics que diguessin la viabilitat de la proposta que avui estudiam i analitzam. És evident que els consells insulars no poden ser ja no bifronts, com el déu Jano que tenia dues cares: administració local una estona per després ser administració autonòmica quan convengui, i quan convengui canviar altra vegada de finestra? No, no pot ser mai així; els consells insulars són òrgans de l'administració autonòmica, però també òrgans d'administració local i com a tals estan obligats a complir unes lleis de bases de règim local que, en absència de competència en aquesta cambra per aprovar legislació d'aquest tema, és imprescindible que ens atenguem a la legislació bàsica de l'Estat. L'article 137 de la Constitució Espanyola deixa ben clar quin és el grau d'autonomia que han de tenir les corporacions locals, i els consells ho són. Però no cal anar tan enfora, no cal pujar a la Constitució; cal referir-nos, per exemple, a l'article 16 de la Llei de consells insulars que deixa ben clar, perfectament establert, que els actes i acords dels consells insulars en matèries de competència pròpia esgoten la via administrativa, procedint contra aquest recurs contenciós-administratiu en la forma i els terminis prevists per la llei d'aquesta jurisdicció.

Vet aquí com d'una manera inequívoca es parla de consells insulars i no d'organismes inventats ni d'organismes administratius, perquè, si la Llei de Règim Local no canvia, hi ha dos òrgans clars en els consells insulars, el plenari, organisme de decisió superior, i el president, organisme unipersonal. La comissió de govern, com vostès saben, assessora la presidència. Analitzant aquests fets, és quan deim, com a grup parlamentari, que esgotarem tots els recursos legals i polítics per tal d'aconseguir que l'urbanisme a les Illes Balears sigui transparent, sense favoritismes, sense afavorir especulacions i sense fomentar més atemptats contra el medi ambient i el nostre territori. Sé que em contestaran que no és la voluntat dels consells insulars fer aquestes coses, però em deixi que m'avanci amb una rèplica: si no és la voluntat, que és el que hi ha a amagar? Deixin, obrin la participació democràtica que per açò hem lluitat i hem treballat tanta gent per aconseguir una administració autonòmica.

Què queda encara per requalificar en aquest país nostre fet d'illes, d'amagat dins una comissió insular quasi secreta, que

valgui centenars de milions de pessetes? Es poden donar paradoxes i estic segur que en sortiran. En el Consell Insular de Mallorca, per exemple, els consellers han de ratificar els decrets de despeses. Em permetin la caricatura: mil pessetes per comprar clips, o modificacions de crèdit, 500.000 pessetes d'una partida a una altra. En canvi, un planejament on es juguen milions de pessetes, es decidirà pel president i, si no canvien les coses, pels seus amics.

Quin projecte de país, Sres. i Srs. Diputats! Quin projecte de país. Però és clar, al costat de tot això tenim paraules, importants i grans paraules: els consells insulars, pilars de la nostra autonomia; home, seran consells insulars pilars submergits perquè, en definitiva, almenys en matèria d'urbanisme, els pilars reals són les comissions insulars d'urbanisme, si avui començam a donar tràmit a aquesta proposició de llei. I nosaltres, que venim d'una lluita per l'autonomia que és un camí trist i llarg, que com deia Raimon som gent que s'ha anat alçant de l'anonimat i que en frases solemnes no hi hem cregut mai, hem de dir solemnement que darrera les gran frases solemnes s'hi amaguen uns fets àmpliament contradictoris: primera, competència atribuïda com a pròpia en els consells insulars; primera i única, el govern als consells insulars. Molt bé, era dia 27 de juny de 1990. Ara ens proposen que del govern vagin aquestes competències directament a les comissions insulars d'urbanisme. Ho diu claríssimament aquesta proposició de llei.

Nosaltres també hem de dir claríssimament que s'està furtant, s'està segmentant, s'estan posant barreres a l'exercici de l'autonomia dels consells insulars. I açò és desnaturalitzar el projecte autonòmic per a les illes. Açò, en definitiva, és anar tergiversant uns principis de funcionament que no eren els nostres en el seu moment, però que nosaltres assumim, perquè assumim la legalitat. I tenguin en compte que si hem fet un parlament i no tres parlaments, i hem donat possibilitats a l'exercici de la gestió i les funcions d'execució als consells insulars, hem de ser conseqüents amb aquests principis -article 39 de l'Estatut d'Autonomia.

D'acord idò amb tots aquests plantejaments; sense entrar ara en disquisicions jurídiques, que tindrem temps de fer-ho, voldríem acabar aquesta primera intervenció de rebuig frontal a aquest atemptat, això sí, incruent, a l'autonomia, dient que, ben aprop dels nou anys de l'entrada en vigor de l'Estatut, tenint-la en vista -o en l'obscuritat, perquè no sabem si no s'està oficiant una altra vegada una gran cerimònia de la confusió amb el pacte autonòmic-, tenint en vista tot això, hem d'esmentar moments importants en el procés autonòmic: dia 1 de març del 1983, Estatut d'Autonomia; dia 13 d'abril del 1989, Llei 5, de consells insulars.

Però hi ha moments més significatius; són aquells moments que no es van a cercar com a punt de referència per fer l'exercici del temps passat, però són els moments que els bons historiadors, els historiadors intel·ligents i sagaços van a cercar per entendre realment què són les coses, què passa a una comunitat, a un poble. I aquest moment és el que avui, en aquesta cambra, i potser sense massa rellevància, estam oficiant. Un moment que marcarà, sense cap dubte, un regrés a unes tímides passes de descentralització administrativa que teníem dret a fer i que havien començat a fer en aquesta comunitat autònoma. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. López i Casasnovas. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA té la paraula el Sr. Triay i Llopis.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Quan aquell dia de juny del 1990, que el Sr. López Casasnovas recordava ara mateix, després d'any i mig de dificultats dins la Comissió Tècnica Interinsular i d'una ràpida tramitació parlamentària, es va aprovar la Llei d'Atribució de Competències als consells insulars en matèria d'urbanisme, tot varen ser felicitacions i congratulacions: pel contingut acordat de la llei, per la celeritat amb què s'havia aconseguit fer la tramitació parlamentària, l'optimisme sobre la gestió insular de l'urbanisme era la nota dominant en aquella sessió.

Aquell consens, aquell optimisme han desaparegut. Aquell consens s'ha romput. L'aplicació de la llei ha estat conflictiva, el que en termes forenses diuen "gens pacífica". Potser, perquè qualcú va pensar allò de: "facin ells les lleis que jo ja faré els reglaments". El cas és que dos reglaments han estat recorreguts, impugnats davant els tribunals, anul·lats per sentència del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, suspeses cautelarment les comissions insulars d'urbanisme de Mallorca i d'Eivissa i Formentera.

I ara, per no acomplir les sentències sobre aquests reglaments, es modifica la llei per tal de convalidar aquells reglaments anul·lats. Per primera vegada, la majoria conservadora a la Comissió Tècnica Interinsular, una comissió de transferències, al cap i al fi, s'ha negat a estudiar amb deteniment, amb serenitat, reposadament, una proposta.

S'ha aplicat l'aprimadora, el corró. Quina diferència amb la Llei 9/1990 que va estar 18 mesos entretinguda a la Comissió Tècnica Interinsular. Clar que aquella era una llei per donar competències i aquesta és per llevar-les. Per açò, amb una hora n'hi va haver prou. I tot això per què? Perquè es va voler desposseir al ple del consell insular de competències: suspensió de planejament, plans generals de poblacions de més de 50.000 habitants, recursos davant la comissió insular d'urbanisme, etc., perquè la llista és molt llarga, que la llei no havia donat a la comissió insular d'urbanisme. I les sentències diuen que això és disconforme amb la llei.

El govern, absolutament coneixedor d'allò que significava el text de la llei perquè va ser ben estudiat dins la subcomissió de la Comissió Tècnica Interinsular, deu haver considerat que havia cedit massa i que és el moment, amb una nova majoria, de revisar aquesta transferència i d'establir que cap decisió urbanística es pot prendre sense la presència amb veu i vot del Govern. I per acabar-ho d'arreglar, perquè això no basta, aprofitant, ja que hi som, que cap decisió urbanística es pot prendre en presència dels consellers que integren la corporació insular.

Què pretén aquesta llei? L'exposició de motius ens pot servir de guió. Ens diu, en primer lloc, que hi ha variades interpretacions de la Llei 9/1990; i tant variades: dues sentències coincidents cent per cent que anul·len els reglaments i una tercera que arribarà, no estarà gaire i que lògicament anirà en la mateixa

línia, perquè ja està la matèria fixada. Això és com aquell que contava una baralla que havia tengut, li contava a un amic i diu: "Com et va anar?" i si amb aquest llenguatge diu: "Bé, una cosa variada. Jo vaig pegar, vaig rebre, vaig rebre, vaig rebre, ... , vaig rebre". Variades interpretacions.

Diu també aquesta exposició de motius que hi ha ambigüitat en el text legal i defectuosa redacció de l'article. La lectura de la Llei 9/1990 és directa; les competències que procedien de la comissió provincial d'urbanisme van a la comissió insular d'urbanisme. I on van les altres? Òbviament van al ple del consell insular, i així ho diuen els tribunals. Que n'hi havia d'altres ho sabien tots vostès. Però si ho vàrem discutir amplíssimament dins la Comissió, si va durar 18 mesos! Si els primers documents del govern, que els tenim guardadets, perquè som molt cuidadosos en matèria arxivística, diuen que aquestes competències se les volia quedar el govern, perfectament separades, se les volien quedar; així eren les primeres propostes que ens va dur el representant del Govern a la subcomissió de la Comissió Tècnica Interinsular.

És més, és perfectament lògic dins una llei com aquesta que segueix la tradició urbanística en matèria de competències i d'òrgans mantenir dos nivells de decisió. Quan la competència era de l'Estat, hi havia encara més nivells: Consell de Ministres, ministre, comissió central d'urbanisme, comissió provincial d'urbanisme. Es fa la transferència a la comunitat autònoma i s'organitza en consell de govern, comissió provincial d'urbanisme. És lògic que la llei que va fer aquest Parlament, quan es trasllada als consells insulars mantengui dos nivells: ple, comissió insular d'urbanisme.

Per tant, ni defectuosa ni ambigua la redacció del text legal. Ens diu també l'exposició de motius que hem llevat tota possibilitat d'intervenció del govern en la temàtica urbanística de més transcendència. Pobre govern! Pobre govern que no participa prou en les decisions urbanístiques. I per això ens fa aquesta llei i a conseqüència d'aquesta llei jo deman als membres d'aquest Parlament: quina serà la participació no del Govern, que està garantida, dels pobres consellers que no tenen altre legitimitat que el pobre vot dels ciutadans? Els ciutadans l'han fet conseller, l'han posat allà i, quina és la seva participació en aquestes competències urbanístiques a partir d'ara si aquesta llei s'aprova? Nul·la. Nul·la a una competència pròpia d'acord amb la Llei de consells insulars i d'acord amb la Llei 9/1990.

Però és més. És que aquesta no possibilitat d'intervenció del govern en la temàtica urbanística de més transcendència és falsa, és absolutament falsa, perquè el govern amb la llei 9/1990 participa, per què no hi ha cap decisió urbanística del ple del consell insular que no dugui un informe previ de la comissió insular d'urbanisme en el qual el govern hi és perquè li han assegurat, per llei del Parlament, la seva participació. Que efectivament no participaria en la decisió que és del ple? Clar, és que és una competència pròpia, és una competència no compartida, pròpia. Però és més, jo li tornaria la pregunta, participaven els representants de l'administració local i de l'administració de l'Estat que formaven part de la comissió provincial d'urbanisme en el consell de govern allà on decidien qüestions relacionades amb el pla de Palma, amb la suspensió de planejament, amb els recursos, etc.? No. I mai no s'havien esguinçat les vestidures els senyors del govern. Però ara, quan

parlen de mi no ric. Ara és a ells, ara sí que hi volen ésser. Si els altres no hi eren, era ben igual.

La voluntat del legislador era perfectament clara, el que passa és que ara hi ha un canvi d'actitud i el Govern, amb la majoria absoluta, vol un major control sobre els consells insulars. I un altre argument que es diu aquí, s'al·lega a l'exposició de motius: "Competències urbanístiques del consell insular com a successor de l'extingida diputació provincial". No senyors, no. Els consells insulars com a entitats locals d'àmbit insular, no com a successors de ningú, d'acord amb la Constitució i amb la Llei de bases de règim local tenen unes competències. I aquestes competències no són legislables per aquest Parlament, perquè aquest Parlament no pot buidar de contingut l'autonomia local que tant per als consells com per als ajuntaments, la Constitució i la legislació bàsica de l'Estat garanteix.

Se'ns diu també a l'exposició de motius que és un lloable objectiu suprimir tots els informes i audiències prèvies del ple dels consells insulars. I hi afegeix jo "i qualsevol altra competència urbanística". S'ha de reconèixer, en aquest cas, que els redactors, siguin funcionaris o polítics, d'aquesta exposició de motius, han fet ús d'un sentit de l'humor que ha de ser reconegut i que la seva capacitat de sarcasme és important, perquè qualificar de lloable objectiu buidar de tota competència el ple del consell insular, si no fos que perquè nosaltres som consellers insulars i és una befa per nosaltres, realment riuríem. Igual que en certa manera ens fan riure, encara que sigui d'una manera patètica, aquells estats que fan pagar la bala del condemnat a mort a la pròpia persona que ha de ser executada. Igual que també ens fa gràcia dins la cultura popular on ens movem allò de "banyut posa el llit i paga el beure", que realment ve a ser l'equivalent al lloable objectiu que es planteja aquesta llei. Té el lloable objectiu de deixar-nos "en pilotes" en matèria urbanística als plens dels consells insulars.

Ja quasi podem fer aquí el resum de la llei: en matèria urbanística tot pel consell, però sense el consell, si se'ns permet parafrasejar la frase del despotisme il·lustrat de "tot pel poble però sense el poble".

I que ens diu l'articulat? L'articulat, per donar al Govern més control sobre l'urbanisme insular i per buidar el ple de tota competència urbanística, pretén substituir una llei clara, aprovada per consens, per unanimitat, llevat d'aspectes secundaris, amb una llei fosca, contradictòria i amb molts d'indicis d'inconstitucionalitat.

La primera part de l'apartat 1r. de l'article 2, ens parla de les competències assumides; diu: "totes les competències assumides en matèria d'urbanisme s'exerciran per la corresponent comissió insular d'urbanisme"; per tant, primer objectiu explícit: suprimir totes les competències que la Llei 9/1990 i les sentències del Tribunal Superior de Justícia que la interpreten reconeixen al ple del consell insular, i que, a més, s'havien d'exercir en sessió pública. Aquestes competències seran exercides a porta tancada i compartides amb el govern, entre elles el pla general de les ciutats de més de 50.000 habitants, que com sabem n'hi ha una a les Illes Balears, que és la capital, la ciutat de Palma.

I per què tant de pànic a que el Consell Insular de Mallorca tracti aquesta qüestió? Per què tanta por a la transparència informativa? Vull recordar que la Llei 16/1981 va donar als

ajuntaments de més de 50.000 habitants la facultat d'aprovar definitivament els seus plans parcials, cosa que fins en aquell moment no havia existit mai, i també va donar la facultat a tots els ajuntaments, qualsevol que sigui el seu tamany, per aprovar definitivament els seus projectes d'urbanització, cosa que tampoc no havia succeït mai. Però no va alterar en absolut aquesta llei que va donar aquestes facultats d'aprovació definitiva, el caràcter públic de les sessions aquí on es produïen aquestes aprovacions definitives.

Per què idò aquest esquinçament de vestidures davant la possibilitat de resoldre en sessió pública qüestions relacionades amb el planejament general de Palma? Estam realment aprovant una legislació estable, amb voluntat de durada, o una cosa simplement conjuntural? Tan insuportable els resulta la idea de debatre en públic modificacions del Pla General de Palma, com les que afecten el centre comercial de Portopí o al Corte Inglés?

La segona part de l'apartat 1r. de l'article 2n.: "Sense que sigui precisa cap audiència o informe urbanístic previ"; això és tapar definitivament la boca del ple del consell sobre qualsevol qüestió en matèria urbanística. Matèria urbanística que quasi tots estam d'acord que és la més important que avui té el consell insular. Però, Sres. i Srs. Diputats, la gran majoria dels informes que competien al consell insular, li vénen de la seva condició d'entitat local. És més, hi ha moltes altres competències urbanístiques del règim local que no són d'informe o audiència, sinó que són resolutives, i el Sr. Pascual, en nom del Grup MIXT, ja ha fet alguna explicació sobre aquesta qüestió. I jo els deman, quina competència legislativa té aquest Parlament sobre el règim local dels consells insulars? Quina capacitat per decidir sobre les competències locals del ple del consell? Quina autonomia té aquest Parlament per reduir l'autonomia insular que garanteix la Constitució i la legislació estatal? L'apartat 2n. de l'article 2 és la cerimònia de la confusió, és la solució, és el pastís.

"Reglamentàriament, els consells insulars determinaran si la comissió insular d'urbanisme depèn jeràrquicament o no del ple". Traduint, el ple decidirà si hi ha recurs d'alçada davant el ple o no. Això no és possible. L'article 52 de la Llei de bases de règim local diu clarament quins òrgans posen fi a la via administrativa, i parla del ple, de la comissió de govern i del president, i diu, perquè està obert: "*Las de cualquier otra autoridad u órgano cuando así lo establezca una disposición legal*". Per tant, és matèria legal, no reglamentària. No podem dir que per reglament es pot resoldre una qüestió que té reservat el rang de llei. Un altre escull a la lliure navegació d'aquesta llei.

Ha tengut en compte el Govern i els voluntaris que la varen subscriure les relacions entre aquesta llei que se'ns proposa i el marc jurídic estatal i autonòmic? Hem vist com la Llei de bases del règim local fa reserva de llei pels òrgans o autoritat diferents del president, comissió de govern o ple, per esgotar la via administrativa. També la mateixa llei demana majoria absoluta, tant a consells insular com a ajuntaments i diputacions, per prendre decisions que afectin plans instruments d'ordenació urbanística. Si està demanant majoria absoluta, l'està demanant del ple, ple que aquesta llei lamina absolutament les seves competències.

Saben vostès que s'està infringint l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, que la disposició transitòria novena assegura unes

competències als consells insulars en els mínims regulats amb anterioritat i que, per tant, els mínims establerts en els decrets del Consell General Interinsular del 1982 no poden ser reduïts per cap legislació autonòmica? Les institucions d'autogovern de les Illes Balears hauran de respectar les competències que el consell insular hagi rebut de l'ens pre-autonòmic. No es respecten. No es respecten perquè algunes d'aquestes competències estan residenciades en el ple del consell insular, que en aquest moment està essent desposseït d'aquesta competència. Atenció navegants! Després parlarem d'inseguretat jurídica.

S'ha acomplert la llei de consells insulars, article 9.2, quan diu -i ho ha dit el Sr. Pascual, m'hi sumo immediatament: "La no acceptació per part dels consells insulars de l'assumpció de competències, haurà d'aprovar-se en plenari per majoria absoluta i en un termini màxim d'un mes des de la seva remissió per la Comissió Tècnica Interinsular"? S'ha remès, per part de la Comissió Tècnica Interinsular als consells insulars aquesta proposta abans de dur-la al Parlament? No s'ha remès, i jo deman aquí mateix, en nom del meu grup parlamentari, que s'aturi aquesta tramitació parlamentària mentre no es doni compliment a aquest article de la llei de consells insulars, formalitat incomplida.

Saben quantes competències hi ha pel consell insular, entitat local, a la Llei del Sòl? Es carreguen per exemple l'article 4, que és aquell que fa uns anys, quan tots érem més joves, tot ciutadà cívicament conscient coneixia: "A la formulació, tramitació i gestió del planejament urbanístic, els òrgans competents hauran d'assegurar la major participació dels interessats i en particular, els drets d'iniciativa i informació per part de les corporacions, associacions i particulars". Això era quasi catecisme, fa uns anys. Tota la lluita ciutadana contra el planejament no democràtic es basava en aquest article. Quin és el dret d'informació que han reservat a la corporació insular, formada per aquesta pobra gent que han elegit els ciutadans i que els han deixat sense cap competència en aquesta matèria? És llarguíssima la llista de la Llei del Sòl, de competències afectades i que provenen del fet que és una entitat local, i que per tant són inherents a la corporació insular. Me'ls saltaré.

La proposta de la llei aprovada per aquest Parlament, també molt celebrada, de disciplina urbanística estableix pel Ple del Consell Insular les sancions més altes per castigar les infraccions urbanístiques, resulta modificada. La Llei de camps de golf, aprovada en aquest Parlament, amb molt de goig per una part de la Cambra, i gran disgust per part de l'altra, però estableix també a un article que és imprescindible demanar al consell insular un informe, prèvia la declaració d'interès social, resulta alterada per aquesta llei.

Per tant, Sres. i Srs. Diputats, aquesta llei trastoca, transgredeix moltes coses, molts de valors que han de ser respectats: l'autonomia local dels consells insulars, el dret de participació i informació de les corporacions en la formulació, tramitació i gestió del planejament; les competències mínimes que l'Estatut d'Autonomia consolida als consells insulars; el paper jeràrquic que correspon al ple del consell insular com a instància en què s'han de resoldre les qüestions més transcendents de competència insular. Aquest desordre jurídic donarà lloc a una gran inseguretat per als ciutadans, ja que una llei vulnerable, una llei que necessàriament haurà de superar un tros d'estatutarietat

i de constitucionalitat, fa vulnerables els actes que a la seva empara es dictin. I tots sabem quina és la naturalesa d'aquests actes i la importància dels interessos econòmics i socials implicats.

En resum, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, amb aquesta llei es tracta de consolidar i ampliar el retrocés quant a pluralisme i participació que han intentat amb els reglaments de les comissions insulars d'urbanisme anul·lades pels tribunals. La imaginació, com tantes vegades, ha resultat del tot insuficient per preveure l'evolució dels fets. Qui havia de pensar que el procés de descentralització de la competència urbanística als consells insulars, atribuint-la com a pròpia, no tan sols no havia de suposar increment de participació en les decisions dels consellers en tant que tals, sinó la supressió dels nivells de participació anterior, quan la competència s'exercia de forma centralitzada.

Sres. i Srs. Diputats, si això és la traducció pràctica de l'expressió "atracar l'administració als administrats", ja és hora de canviar de llenguatge, perquè aquest és un pur engany. I com que el títol de la llei no respon al contingut, ...

EL SR. PRESIDENT:

Li preg que vagi acabant, Sr. Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Acabo ara mateix, Sr. President, moltes gràcies, perquè no tan sols modifica la Llei 9/90, com diu aquest títol, sinó moltes d'altres que regulen competències dels consells insulars, que ara es pretenen situar a les comissions insulars d'urbanisme, i no als òrgans que les tenien, propòs el títol que respon realment al seu contingut: "Llei de supressió de competències en matèria d'urbanisme als plens dels consells insulars". Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Triay. Pel Grup Parlamentari PARTIT POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA té la paraula el Sr. Verger i Pocoví.

Per què em demana la paraula, Sr. Alfonso?

EL SR. ALFONSO:

Per una qüestió d'ordre, Sr. President. Li voldríem demanar la suspensió momentània de la sessió per fer una Junta de Portaveus, donat que dos portaveus han dit que la Llei de consells insulars era incompleta. Òbviament si la Llei de consells insulars és incompleta, aquesta sessió no es pot continuar. Voldríem una reunió urgent de la Junta de Portaveus en aquest sentit.

EL SR. PRESIDENT:

Entenc que no; i, en qualsevol cas, no han intervingut en aquest moment encara tots els portaveus dels grups en torn a favor o en contra. Té la paraula, com deia, el Sr. Verger i Pocoví.

EL SR. VERGER I POCOVÍ:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Abans d'entrar a suspendre aquest ple, jo crec que és bo que aclarim aquest punt des d'aquí; perquè avui no estam discutint unes noves competències que s'atribueixen als consells insulars, que llavors seria obligatori l'informe que haurien de fer els consells; aquí feim una modificació de l'article 2 de la Llei 9/90, però les competències ja estan transferides. Bé, vostè diu que no, nosaltres deim que sí; per consegüent, jo crec que d'aquest tema no se n'ha de parlar més. I, per cert, és curiós, però jo no record que quan tots aquí vàrem estar d'acord a transferir als consells insulars les competències en urbanisme, jo almenys no record que aquest informe el demanàssim als consells insulars. Ara sí. Però, de totes formes, torn repetir que aquí no estam discutint unes noves competències als consells insulars, perquè ja estan transferides.

I abans d'entrar a discutir o debatre aquestes maldats que sobre aquesta modificació de l'article 2 de la Llei 9/1990, ens han obsequiat els Sr. Triay, el Sr. López Casasnovas, Sr. Vidal; més o menys són dues o tres coses: fer un pols a la justícia, si la llei és constitucional o no ho és, si reduïm competències al ple del consell. Jo crec que hi ha una altra cosa que d'una vegada per totes hem d'aclarir i hem d'assumir, perquè si no, no ens entendrem mai, i és important i vital per als consells insulars: saber si som o no som institucions de la Comunitat Autònoma. O just som ens d'administració local? que és el que pareix que volen vostès. Miri, jo crec que aquest tema està més que clar. Llegeixin els articles 39 i concordants de la Llei Orgànica 2/1983 de 25 de febrer, que conceptua jurídicament els consells insulars no com a ens d'administració local, sinó com a institucions de la Comunitat Autònoma. I si no, el capítol 2 de la Llei 5/1989 de 13 d'abril, de consells insulars, que du com a rúbrica "els consells insulars com a institucions de la Comunitat Autònoma". I, si volen, l'article 40 de la Llei 7/85 reguladora de bases de règim local, integrada en el capítol 3, règims especials, que estableix que "les comunitats autònomes uniprovincials i la foral de Navarra assumeixen competències, medis i recursos que corresponen en el règim ordinari a les diputacions provincials. S'exceptua la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en els termes del seu propi Estatut". I no crec que això volgués esser un excés verbal del legislador, sinó tot el contrari, una cosa plenament ajustada a la Constitució i conforme a l'estructura física de la Comunitat Autònoma balear, que potencia política i jurídicament les illes. Crec que és clar que els consells insulars som autèntiques institucions de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, amb la potencialitat que li dóna l'article 39 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

Idò bé, als consells insulars ens toca jugar un doble paper, Sr. López Casasnovas, ens agradi o no ens agradi. Com a òrgans d'administració local que som, i com a institucions de la Comunitat Autònoma. I en aquesta darrera interpretació, el paper que jugarà cada consell insular, exercirà, la funció executiva i de gestió, i així com la seva potestat reglamentària; però com a institució de la Comunitat Autònoma, no com a institució de règim local. I si vol que li ho llegeixi, que després tindrà oportunitat de llegir-li-ho, el darrer recurs d'apel·lació enviat per la justícia, de data de dia 10 de febrer, vostè el deu tenir, i si no el demani, veurà el que li dirà.

I és en aquest punt aquí on ens trobam. Per llei del Parlament es transfereixen als consells insulars com a pròpies totes les competències assumides en matèria d'urbanisme per la Comunitat Autònoma; i per tant, aquesta competència no es pot interpretar com una competència pròpia dels consells insulars de les que reserva la Llei de bases de règim local; sinó com a atribuïda per una llei del Parlament de les Illes Balears, en desenvolupament del que disposa l'article 39 de l'Estatut d'Autonomia. I serà la seva potestat reglamentària organitzativa, article 11 de la Llei 95/89 de consells insulars, la que regularà el seu propi funcionament, d'acord així amb la Llei de transferències que s'està discutint a cada moment.! no n'hi ha més. I vostès s'entesten que siguem administració local per tot. Això no és possible ni és així.

I ara anem a aquestes maldats tan grosses amb què ens han obsequiat vostès en el seu parlament. Miri, no volem fer cap pols a la justícia, Sr. Pascual i Sr. Triay, cap ni un. Sí, però ho ha insinuat més d'una vegada, i val més deixar aquest tema, perquè si ho continua manifestant, nosaltres direm que han fet el mateix vostès. Vostès han recorregut al Tribunal Suprem la composició de les comissions d'urbanisme, quan a les sentències es diu que són perfectament ajustades a llei; per consegüent, deixem fer que el poder judicial faci la seva feina, i nosaltres no ens mesclém allà no ens hem de mesclar, ni vosaltres tampoc.

Constitucionalitat o no de la llei. Em volen dir vostès en quin article de la Llei de bases de Règim local llevam competències urbanístiques al consell o al ple del consell.

Miri, li llegiré els articles 33 i 36 de les competències del ple d'un consell o una diputació com a administració local, i diu: "corresponen en tot cas al ple: l'organització de la diputació, l'aprovació d'ordenances, l'aprovació i modificació dels pressuposts, l'aprovació de plans de caràcter provincial," i no es refereixen a urbanístics, "l'aprovació de les plantilles de personal, l'alteració de la qualificació jurídica dels béns de domini públic, la venda de patrimoni, el plantejament de conflictes de competència i altres entitats locals, l'exercici d'accions judicials i administratives, aquelles atribuïdes que s'han d'enviar al ple per exigir la seva aprovació una majoria especial, les altres que expressament li atribueixen les lleis, i el darrer, la votació sobre una moció de censura al President.

Em volen dir, idò, al ple del consell, com a diputació que som, com a règim local que som, quina competència li llevam? És que vostès mesclen la Llei de bases de règim local i la Llei del sòl, i la Llei del sòl és una llei autonòmica, i a una llei autonòmica la modifica una altra llei autonòmica, els agradi o no els agradi. O almanco nosaltres ho entenem així.

La veritat és que no trobo absolutament res que faci que aquesta llei sigui anticonstitucional, i si vostès ho saben i ens ho demostren aquí o a comissió, els puc assegurar que nosaltres acceptarem gustosament la seva esmena. No facin demagògica, doncs, sobre una cosa que nosaltres entenem que no hi ha cap lloc de la Llei de bases que ens digui que llevem competències al consell insular o al ple del consell insular:

Reducció de competències als plens, perquè avui han dit als plens, no han dit als consells insulars, han rectificat, quines competències reduïm als consells insulars o al ple dels consells si no en tenen cap?, si assumim d'una vegada per totes que no

parlam de règim local, sinó de competències com a institucions de la Comunitat Autònoma, perquè això és bàsic, no just per a l'urbanisme, per a totes, absolutament per a totes les competències que es vagin transferint als consells insulars. Jo no en conec cap ni en la modificació, ni en la Llei 9/90, ni en la modificació que es presenta avui, absolutament cap.

Que el Govern tengui dos representants ara als temes que abans eren de la comissió de Govern. A mi em pareix molt correcte, o sigui que, ja que posam exemples, que per aprovar 30 metres quadrats de sòl rústic a Búger, els dos representant del Govern són fonamentals? Es fonamental això, nogensmenys per a l'aprovació del Pla General de Palma, no importa que hi siguin. Vaja, crec que això no té cap ni peus, i vostès no saben com n'han de sortir.

Els ho torn a repetir, la comissió insular d'urbanisme no necessita ni comissions informatives, ni és obligatòria la creació de cap d'aquestes, estam davant un òrgan executiu i especialitzat que exerceix competències autonòmiques, no locals. La comissió insular d'urbanisme no és un òrgan complementari derivat de l'organització pròpia de la Llei 7/85, sinó un òrgan autonòmic creat per llei autonòmica, i si estam en aquest punt, i tots estam convençuts, almanco nosaltres sí, perquè ens podríem demanar si al seu moment el Consell de Ministres de l'Estat era qui exercia competències en urbanisme, també hi havia d'haver l'oposició, i, si no, dins un ministeri també, i, si no, dins el Consell de Govern quan teníem les competències, seria un absurd, un absurd.

Crec que d'una vegada per totes ens hem de conscienciar de la doble vertent dels consells insulars, i no mesclin una cosa amb l'altra, perquè no té cap ni peus.

D'ocultisme, escolti, Sr. López Casanovas, cap ni un, els acords de la comissió d'urbanisme es publiquen al BOCAIB, i vostès, els de l'oposició, tenen un ple, i a veure si establim clarament les regles del joc. Les regles del joc, en política democràtica, fora caciquismes, fora absolutismes com vostè ha dit, se suposa que els que guanyen unes eleccions, governen, i els que perden les eleccions són a l'oposició, i fan la funció de control i fiscalització política, en aquest cas. No tenen per què vostès participar a l'execució de competències pròpies de la Comunitat Autònoma transferides als consells insulars, a no ser que cada consell insular ho vulgui així. I aquest és el joc, i vostès, des de l'esquerra, ens ho han ensenyat cinquanta vegades, les comissions de govern als seus ajuntaments, on han governat, més de dues vegades o tres o quaranta vegades els nostres no se n'han temut de res, són uns mestres vostès donant-nos lliçons a nosaltres.

Sr. Vidal, li he de dir una cosa, llei il·legal jo no m'atreveria a dir-ho mai, vostè ho ha dit, els jutges ja diran si ho és o no, i deixem, com he dit abans, que cadascú, cada òrgan de l'Administració faci la seva feina.

Assessorament jurídic, tots en tenim, i la gran discussió que hi ha en aquests moments és saber i definir-nos d'una vegada per totes si just som ens d'administració local o som institucions de la Comunitat Autònoma; i som les dues coses, però no podem mesclar tampoc l'execució de les competències d'una i de l'altra.

Composició irregular, no, miri, les sentències, en els dos casos de Mallorca, d'Eivissa i Formentera, varen dir que la composició

era correcta, el que passa és que a vostè no li agradava, i ho comprenc.

I, Sr. López Casasnovas, no sé per què vostè ha volgut discutir el Reglament del Consell Insular de Mallorca, té uns representants al Consell Insular de Mallorca on discutirem el Reglament, és allà, aquí no discutim el Reglament, aquí diu que tenim potestat reglamentària. I nosaltres, que acceptam la sentència que es va produir, també li he de dir que la Llei 9/90 ens atribuïa totes les competències als consells insulars, i així ho entenguérem perquè així està escrit, i nosaltres vàrem dur al ple aquelles que eren de comissió de govern, i el ple les va delegar a la comissió d'urbanisme. Ens han dit que això no és correcte, d'acord, però permetrà que jo encara no ho entengui, perquè les competències no les vàrem passar directament al Consell Insular de Mallorca, directament a la comissió d'urbanisme. Les vàrem dur al ple del Consell Insular de Mallorca, que jo també pens que té capacitat organitzativa en funció de la Llei de consells insulars, i pot derivar aquestes matèries a un òrgan o a l'altre, però bé, respectarem el que hi ha sentenciat en aquest cas.

Sr. Triay, presses, com ha dit vostè, clar que en tenim, de pressa, i vostè sap per què, perquè ni Mallorca, ni Menorca ni Eivissa es poden permetre el luxe d'estar vuit mesos, o dos anys o tres anys sense comissió d'urbanisme, tant de bo el recurs d'apel·lació al Tribunal Suprem es ves passat demà, i així sabríem qui és que té raó definitivament. Per consegüent, nosaltres no ens podem permetre el luxe d'estar mesos i mesos fora comissió d'urbanisme, a posta tenim pressa. I si vostè se sent banyut -com ha dit- al Consell de Mallorca, ho sent molt, quan guanyin les eleccions, els banyuts serem nosaltres.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Verger. Se suspèn la sessió per un temps de quinze minuts, i prec als membres de la Junta de Portaveus que passin al Saló Montenegro.

EL SR. PRESIDENT:

... , en conseqüència passam al torn de rèpliques. Té la paraula pel Grup Parlamentari MIXT, el Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. El Sr. Verger, al darrer de la seva intervenció, ha dit que no podem estar mesos i mesos sense comissió insular d'urbanisme, i diu que per a això hem de fer via, hem de treballar ràpid, ens hem de saltar tràmits, el que sigui -això no ha dit, evidentment-, però jo li vull recordar una cosa, aquest diputat com a conseller del Consell Insular de Mallorca, va presentar fa més d'un mes una proposta de reglament provisional perquè pogués funcionar la comissió insular d'urbanisme; li va demanar per escrit que es ves al primer ple, ha passat el ple ordinari de febrer, que no ha convocat el Sr. Verger, que no ha convocat, sense donar explicació almanco a aquest grup ...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Pascual, perdoni que li recordi que som al Ple del Parlament balear, no al del Consell Insular de Mallorca.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sí, Sr. President, el que passa és que això té a veure amb el que parlam.

Aleshores, no es pot donar aquesta argumentació, el que no es vol és arreglar el problema així com diuen els tribunals, es vol tenir una solució totalment diferent, i nosaltres la rebutjam.

Respecte de la doble condició dels consells insulars com a òrgans d'administració local i com a institucions de la Comunitat Autònoma. El Sr. Verger, jo no vull dir que ens hagi fet un míting, però ha estat mitja hora parlant d'una cosa amb la qual estam totalment d'acord, i és més, la sentència del Tribunal Superior de Justícia diu el següent: "*Decíamos antes que a los consejos insulares les cumple el desempeño de un doble papel como órganos de administración local y como instituciones de la Comunidad Autónoma*". Això ho diu la sentència i després la conclusió és que, essent òrgans que tenen un doble paper, resulta que li tomen el Reglament perquè va contra la llei. Aquí no discuteix ningú el doble paper dels consells insulars.

Pols a la justícia, tal vegada vostès no ho volen fer, però ho fan. Perquè recórrer una sentència no és fer cap pols a la justícia, és el normal, els jutges ho saben. El que fa la impressió de pols a la justícia és que perquè la sentència no ens agradi, amb independència que sigui recorreguda, han de fer una llei, tot d'una, l'endemà, per via d'urgència, fora tràmit d'audiència als consells insulars. Això és el que fa la impressió de pols a la justícia. Jo admet que vostès no vulguin fer un pols a la justícia, i em deman, quina és la motivació? Per què aquesta por que els plens dels consells insulars vegin temes urbanístics? No és lògic que la revisió del Pla General de Palma, població de 300.000 habitants, que el Pla es aprovat inicialment pel Ple del Consistori i provisionalment també, i després, definitivament, què és més lògic, que ho vegi el Ple del Consell Insular de Mallorca, que som elegits democràticament, igualment que ho són els de l'ajuntaments, o ho vegi una comissió insular d'urbanisme que és formada pel seu president i els senyors que nomena el seu president? Per favor!

Això, amb independència que sigui legal o no legal, no és en absolut raonable, no ho és.

Això són coses que ha dit, respecte de l'ocultisme diu que és governar instar l'oposició, per favor! Ja ho sabem que tenen majoria absoluta, a més, jo li diré una cosa, no li discutec que no posin ningú dins la comissió insular d'urbanisme, en absolut, jo voldria que hi fos l'oposició, jo vaig ser president de la comissió provincial d'urbanisme i tenia membres de l'oposició, i vàrem funcionar durant quatre anys. Vostès opten pel contrari, molt bé, enhorabona.

Ara bé, el que sí s'ha de dir és que pareix que és ocultisme el que volen, que la modificació del Corte Inglés de Palma no la vegi el Ple del Consell Insular de Mallorca, ni els recursos que hi haurà contra la modificació del Pla General de Palma pel

Corte Inglés, perquè es veu a portes obertes. Això dona la sensació d'ocultisme, igualment que el centre comercial de Portopi, i a això no ha contestat, i jo crec que no ha contestat perquè s'estima més no parlar-ne gaire.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari ... Si, Sr. Vidal?

No, en aquest moment estam a torn de rèplica, el torn de rèplica és de cinc minuts, amb la qual cosa ...

EL SR. VIDAL I JUAN:

SR. President, jo no cronometro el temps, només sé que s'ha advertit a la Presidència de la intervenció compartida d'aquests dos membres del Grup MIXT, i francament, si hi ha un torn de rèplica i a mi se m'ha dit alguna cosa que he de replicar, crec tenir tot el dret del món.

En tot cas, sempre acataré el que digui el Sr. President, però francament, crec que en aquest cas hi tenc dret.

EL SR. PRESIDENT:

Segons una interpretació estricta del Reglament no tendria vostè la paraula, no obstant això, li dono una intervenció per un temps de dos minuts.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Moltes gràcies, Sr. President. M'estalviaré el passeig perquè volia sortir allà.

He de dir que aquest és un ple atípic, fins i tot el que feim sempre broma, avui estam seriosos, hi ha algunes persones que sempre estan serioses i avui han fet algun acudit. Però la intervenció novedosa del Sr. Joan Verger em permet fer -ne algun.

No m'ha contestat al fonamental, però volia intervenir al torn de rèplica precisament per dir-li que el que jo he dit és que la falta d'unitat legislativa d'aquesta reforma a la llei fa que sigui una llei il·legal, i ell m'ha dit senzillament que això ho havien de dir els jutges, que cadascú anàs al seu. Jo, sense necessitat de recórrer a Montesquieu, però sí a un acudit molt conegut -i per això deia que volia contar un acudit-, a aquell senyor que feia tots els acudits quan hi havia la dictadura, i al final va prometre que no en faria d'altre i el varen indultar, quan era a la porta va dir, "miri, una cosa, gràcies per l'indult, però aquell de *la patria, el pan y la justicia*, no és meu aquest acudit".

Per tant, jo només vull dir que aquest acudit no és meu, perquè precisament va ser d'una instància insular que es va dir, a la sala del contenciós, que no havíem d'entrar al govern dels jutges, i les renyades que vam rebre de jutges van ser exemplars, indubtablement. Per tant, jo no som qui ha fet aquest acudit, i els jutges són qui decideixen en aquest aspecte. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari PSM EEM, té la paraula el Sr. López i Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Al Sr. Verger, amb les contradiccions que ha volgut interpretar de la meva intervenció, primerament li hem de dir que estam davant una llei d'atribucions de competències als consells insulars en matèria d'urbanisme, que regula un article d'aquesta llei d'atribucions, perquè el títol genèric de la llei és aquest, i, per tant, nosaltres entenem que és un tràmit imprescindible l'exercici de la consulta prèvia als consells insulars. No és un tema que ara polemitzem més, és un tema que jo crec que s'hauria d'analitzar jurídicament per palesar si s'ha complert o no amb el procediment, i tenir una cosa ben clara: sí que s'afecten competències.

Mirin si s'afecten competències que l'article 11 de la Llei de consells insulars diu: "Els consells insulars tenen potestat reglamentària organitzativa per regular el funcionament propi", i parlo d'una transferència transferida com a pròpia. Idò bé, el Consell Insular de Mallorca, fent ús d'aquesta propietat, va elaborar un reglament que distribuïa les competències transferides totalment a la comissió insular d'urbanisme; en canvi el Consell Insular de Menorca va establir competències que serien de ple insular, d'aquelles que podien ser distribuïdes, i a més deia, "i sempre que el plenari insular no reclami les de la Comissió Insular d'Urbanisme de Menorca"; és a dir que fins i tot podia tenir aquesta possibilitat; altres eren de plenari i altres fins i tot de comissió de govern i de presidència.

Bé, ara, per virtut d'aquesta llei, aquesta possibilitat quedarà inviable, perquè per llei, *ex lege*, totes aniran a parar a la comissió insular d'urbanisme. Per tant, s'afecta al nostre entendre un article fonamental de la Llei de consells insulars, l'article 11.

Però encara hauríem de dir més coses. Nosaltres llegim les lleis, el que passa és que no som juristes, aquí exercim políticament, i el que sabem clar és que el doble paper dels consells insulars no ens ha de dur a l'esquizofrènia, per una banda som administració local i per l'altra som organismes autonòmics; i nosaltres volem que ho continuïn essent, no volem cap reduccionisme en aquest tema. I aquesta doble condició, a més a més, que ve configurada a partir d'un decret ja de l'any 78, quant al règim d'eleccions locals, com a administració local, després queda refrendada pel decret de delegacions en matèria d'urbanisme del consell general, l'any 82; l'any 83 l'Estatut d'Autonomia ens dona ja la característica d'institucions de la Comunitat Autònoma, i la Llei de consells insulars no fa més que desenvolupar aquest aspecte.

Però la Comunitat Autònoma de les Illes Balears no té, de moment, competències en matèria de règim local, i -s'ha de regir, per tant, per la legislació bàsica de l'Estat, i insisteixo en aquest tema, i així s'ha vingut fent. Per exemple, la Llei de consells insulars, a l'article 8 regula la iniciativa legislativa d'aquests, i fa expressa referència a la majoria exigida a l'apartat 3 de l'article 47 de la Llei reguladora de bases de règim local; si no tinguéssim aquesta doble característica, no hi hauria aquesta referència. Es, per tant, digna de tenir en compte.

D'altra banda, la Llei 9/90 que vostès volen modificar, a l'article 1 diu ben clar que l'atribució es fa amb caràcter de pròpies, aquestes atribucions; per tant, els consells insulars tenen sobre aquestes competències la facultat autoorganitzativa, reconeguda

tant com a organisme de règim local com quant a institucions autonòmiques, amb les matèries que li són atribuïdes com a pròpies.

Podríem continuar analitzant, però si vostès fan lectures compartides a la baixa, el que fan és una LOAPA a nivell de comunitat autònoma. I açò no és, òbviament, un objectiu autonomista. Els consells insulars són organismes únics, actuen com actuen, òrgans dels consells insulars són el ple i el president, no hi ha cap comissió especial tipus comissió insular d'urbanisme.

En el fons, hi ha un problema de responsabilitats, i convé dir-ho ben clar. El ple del consell insular nomena president, i es reserva la possibilitat de substituir-lo mitjançant una moció de censura. El president és autònom respecte del ple, però aquest plenari és l'òrgan superior jeràrquic. Aquesta situació no es donaria dins la comissió insular d'urbanisme, i si, a més, se la faculta per veure recursos de reposició, se la dota, de fet, de personalitat pròpia. Recurs de reposició, personalitat pròpia; recurs d'alçada, dependència jeràrquica.

Ho dic també perquè clar, si deixam la situació amb l'ambigüïtat que es podrà fer una cosa o l'altra en funció de la voluntat d'una majoria que pot variar d'un ple a un altre, crec que feim un mal servei a aquesta causa d'estat o estat de causa -no sé com ho ha definit jurídicament el Sr. Cosme Vidal.

Llavors, Sr. Verger, suspendre planejaments era una competència del Consell de Ministres, transferida al Consell de Govern de la Comunitat Autònoma, com aprovar planejaments a ciutats de més de 50.000 habitants, però, com és possible que de Consell de Govern passi directament, per llei del Parlament, a una comissió insular, a un organisme de caràcter administratiu?

A nosaltres ens preocupa que la Llei de camps de golf, per exemple, que estableix clarament l'informe preceptiu dels consells insulars no s'hagi complert fins ara. Ens preocupa més, per exemple, que l'obligació que marca la Llei de consells insulars que cada any, en el primer trimestre, els consells insulars faran un informe d'execució de l'exercici competencial d'urbanisme, no s'ha complert tampoc. I crec que tots aquests punts ens haurien de fer reflexionar més sobre què significa acatar les lleis, acatar la justícia. Acatar la justícia és, per exemple, dia 17 tenir coneixement d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia, i dia 19, dos dies després, estar reunits i aprovar punts dins comissió insular d'urbanisme, dins el punt número 13.

Què discutim aquí? Discutim, per exemple, quan hi hagi indemnitzacions per un mal ús de l'exercici de la competència, fet a través de la comissió insular d'urbanisme, qui pagarà aquestes indemnitzacions, el Consell Insular de Mallorca, de Menorca o d'Eivissa i Formentera? O els membres, els senyors i senyores que formin part de la comissió insular d'urbanisme? Açò és molt important perquè si el dret d'equivocar-se el té tothom, el dret d'indemnitzacions després l'ha d'assumir el consell insular en el seu plenari; després sí que ve un decret que diu que hem pagar 25 milions de pessetes per indemnitzar un mal ús.

D'altra banda -i acabo, Sr. President-, jo voldria dir que des de l'esquerra el pluralisme l'hem tengut sempre molt a flor de pell, i l'hem defensat sempre, des de l'esquerra. Nosaltres hem intentat sempre, dins el Consell Insular de Menorca, i a totes les institucions, tenir pluralitat dins la comissió insular d'urbanisme, i ho vam aconseguir a l'anterior legislatura, i ho hem aconseguit també a l'actual legislatura, per cert, per unanimitat, per voluntat unànime dels membres del Consell Insular de Menorca.

El problema és que les qüestions, en aquest cas d'urbanisme s'han supeditat, per dir-ho de qualque manera, a una visió més institucional, més àmplia i més generosa.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Sr. Triay i Llopis.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Només voldria insistir en qüestions que crec que no han tengut resposta en el tom a favor que ha mantingut el Grup PP-UM.

Són qüestions senzilles. Té competència aquest Parlament per modificar el règim jurídic dels consells insulars en matèries de la seva competència que no procedeixen de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears? Nosaltres creim que no, i ho fa amb aquesta llei. Té competència aquest Parlament per rebaixar les competències que els decrets del Consell General Interinsular del 1982 donaven als consells insulars amb matèria urbanística i que aquest Estatut, l'Estatut d'Autonomia, a la disposició transitòria novena consagra com a mínimes? Evidentment que no.

L'Estatut i la Llei de consells insulars consagren aquestes competències, i aquestes competències no són tan sols matèries, són també òrgans que s'adjudiquen als consells insulars aquestes matèries. Per tant, n'hi ha que són del ple, i aquesta llei els elimina.

Té competència aquest Parlament per deixar als consells insulars, als seus reglaments, la decisió sobre la jerarquia de la comissió insular d'urbanisme respecte del ple? Creim, com el Sr. López Casanovas, que no té competència, que açò no es pot acordar aquí.

Per tant, cream una greu inseguretat jurídica. Els advertirem d'aquesta inseguretat jurídica en ocasió dels reglaments orgànics tant a Mallorca com a Eivissa i Formentera. Les conseqüències les tenim aquí, no van voler fer cas. Els tornam a advertir ara, s'està avançant per un camí perillós, d'exclusió dels elegits, de la informació i de la decisió i, per tant, s'actua contra els consells insulars. S'encaparroten a imposar que el consell té tota la competència, però que el ple no en té cap ni una, la sensatesa, el seny, el sentit comú, estam completament segurs que s'imposaran. Açò s'haurà de refer, perquè no s'aguanta, perquè ningú no ho pot entendre.

Vostès, amb aquesta decisió d'aquestes darreres setmanes, han tret el geni malèfic del dissens de la botella, ara el difícil serà fer-lo tomar entrar. Vostès han dut aquí una modificació jurídicament innecessària, basada només en motius polítics

d'increment del control governamental i d'exclusió dels consellers de les decisions. En resum, amb perjudici de l'autonomia insular i de la participació dels electes, que són els consellers. El consens està romput, les garanties fins i tot per a la tramitació d'aquesta llei no s'han respectat, els volem dir que ja no ens sentim lligats als consens que va fer possible la Llei 9/90, ja no estam lligats a l'esperit amb el qual es va elaborar i que vostès han romput avui i aquests dies passats.

Per tant, nosaltres presentarem una alternativa a la seva modificació que assegurí la participació, la transparència, el pluralisme i l'autonomia insular.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Pel tom de contrarèplica, té la paraula el Sr. Verger.

EL SR. VERGER POCOVÍ:

Gràcies, Sr. President. Just dues matisacions.

Sr. Pascual, no importa que em recordi que l'Ajuntament de Palma ha de fer l'aprovació inicial, sí, això és Llei del sòl i és Llei de bases de règim local, per consegüent això no es pot modificar ni té res a veure amb el que discutim aquí.

Sr. Vidal, ja em contarà l'acudit després, en sortir, perquè tenc ganes de tornar-lo a sentir.

Sr. López Casasnovas, jo li llegiré, perquè crec que és bo que, una vegada per totes, llegim el que diu aquesta sentència de data 10 de febrer del 1992, sobre els dos recursos de súplica presentats al seu moment. Diu així: "*Estamos ante la ejecución y gestión de la competencia en materia de urbanismo propia de la Comunidad Autónoma y facultada para transferirla a los consells mediante ley de la propia Comunidad Autónoma, artículo 149.3 de la Constitución y 39.8 y 42 del Estatuto de Autonomía. Por consiguiente, la actuación administrativa cuestionada viene pilotada exclusivamente por normas autonómicas y procede de órgano de la Comunidad Autónoma que ejercita una competencia autonómica como es la de urbanismo*".

Si volem escoltar això, ha sortit dia 10 de febrer, crec que no fa falta fer massa més comentaris.

I, Sr. Triay, li tom a repetir una cosa, vostè ens parla que llevam competències de les lleis bàsiques de l'Estat, digui'ns quina, no ens digui Llei de camps de golf, no ens digui informes que ens vénen de la Llei del sòl, que són lleis autonòmiques, i per tant una llei autonòmica es pot modificar per una altra, el dia que dins comissió vostè ens demostrí que llevam als consells insulars una atribució que ve d'una llei bàsica, per ventura l'escoltarem. Mentre just faci demagògia, no ho farem així.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Verger.

Conclòs el debat, passarem a la votació. En conseqüència, deman als membres de la Cambra si es pren o no en consideració la proposta de què es tracta.

Les Sres. i els Srs. Diputats que votin a favor de la presa en consideració, es volen posar drets per favor? Gràcies, poden seure.

Les Sres. i els Srs. Diputats que votin en contra, es volen posar drets per favor?

Les Sres. i els Srs. Diputats que s'abstinguin, es volen posar drets per favor?

El resultat ha estat de 30 vots a favor, cap en contra, cap abstenció, i 27 diputats no han emès el seu vot. En conseqüència, queda aprovada la presa en consideració de la proposta de què es tracta.

Esgotat l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.
